

Αγαπητή Σύνταξη,

Παρακολουθώντας την παροιμία του Σύνδνεϋ ειδικά, αλλά και την Ελληνική παναυστραλιανή πραγματικότητα, γενικά, αναρωτιέται κανείς γιατί αυτή η αποτελμάτωση. Γιατί αυτή η απάθεια, στην Ελληνική κουλτούρα, την ελληνομάθεια, και γενικά ότι «Ελληνικό» τη συνειδητή-ασυνείδητη, μηδέν δράση στα κακώς συμβαίνοντα. Στο Σκοπιανό λόγου χάρη, και όχι μόνο.

Όμως ως άτομο δεν θα αναλύσω τι σκέφτονται τι κάνουν -αν βέβαια κάνουν κάποιους άλλους,- δεν μπορώ όμως (δεν μου το επιτρέπει η συνειδησή μου) να μένω θεατής σε ό,τι συμβαίνει, -μάλλον δεν συμβαίνει- και πως η υπόθεση ελληνισμός θα (αν) αντιμετωπίσει τη «σκοπιανή ασυνείδητη παραχάραξη, και το κλέψιμο ό,τι το ελληνικό», αλλά και τη λαίλαπα της αφομοίωσης.

Γιατί ξεχάσαμε τη δεκαετία του ενενήντα που με τον πανελλήνιο ξεσηκωμό μας, τρομάξαμε την ανθρωπότητα όσον αφορά το Σκοπιανό, και παγκοσμίως σχεδόν δηλώθηκε, πως τούτοι οι κλειψίδειλοι παραχαράχτες δεν πρόκειται να πάρουν όνομα με τον όρο «Μακεδονία»?

Δυστυχώς πάντα μένουμε στο: «περασμένα μεγαλεία και διηγώντας τα να κλαίς». Όταν πρωτοϊδρύσαμε τους φιλανθρωπικούς μας Συλλόγους στα πρώτα χρόνια της άφιξής μας, τα καταστατικά τους έλεγαν πως «τούτος ο οργανισμός δεν θα εμπλακεί σε κομματικές οργανώσεις» κλπ. ή κάτι παρόμοιο. Και άρχισαν σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα οι εκδηλώσεις μας. Και τί πάταγο δεν κάναμε τότε στα χρόνια της ακμής μας. Και ιδρύσαμε και την ωραία μας «ΟΦΣΕ» και το «Ελληνικό Εθνικό Συμβούλιο» και μαζί με όλα τα άλλα είχαμε και τις επιτυχίες που αναφέρθηκαν πιο πάνω στη δεκαετία του ενενήντα, και πολλές και αμέτρητες άλλες, ώσπου άρχισε η αντίστροφη μέτρηση.

Τα χρόνια περνούσαν, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, τα μαλλιά άσπριζαν, τα κεφάλια φαλάκριζαν κλπ. Άλλοι θυμήθηκαν και το κόμμα τους ο πρόεδρος της (νου δυο), ο αντιπρόσωπος σοσιαλιστικού Πασοκ (τούτοι στην Ελλάδα όπως γνωρίζουμε έλειψε να

μας φέρουν ακόμα και τον κομμουνισμό), τελικά έμεινε από... λάστιχο;

Οι «πραγματικοί» κομμουνιστές σκάλωσαν κατά Lakemba μεριά, και αμύνονται στην όποια αλλαγή ονόματος: Πιθανόν για να μένουμε όλοι μας, για πάντα «χριστιανοί Ορθόδοξοι». Και τα χρόνια περνάνε και για

από άτομα κλπ».

Έμ κι αυτοί πάλι! από άτομα το κινούν; Αν το κινούσαν από «άτομο» που να είχε και καμιά ντουζίνα ψήφους! να κοιτάξουν να το επανιδρύνουν; Να το δίλημμα: ας μη χόλοσκάνε. Ακόμα και «αίτηση» να χρειαστεί, δεν νομίζω να υπάρχει πρόβλημα, α-

Η ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΚΑΙ Η ΗΓΕΣΙΑ (ΑΠΑΘΕΙΕΣ - ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΕΣ)

να μη φαίνεται πως δεν κάνουμε τίποτα, τελευταία ιδρύθηκε απ' τη (νουνου) παράρτημα να συνεργαστεί με το: ας τα αφήσουμε τούτα ίσως να επανέλθουμε αργότερα!

Αλλά αν μας θεωρούν «φωνή βοώντος» δεν πειράζει καλλίτερα να θορυβούμε παρά να σιγούμε. Το μεγαλύτερο επίτευγμα απ' την «ανάποδη τώρα» ήταν όταν ιδρύσαμε (μάλλον πακέτο μας ήρθε) το μεγαλουργό ΣΑΕ αποκορύφωμα όλων,

μα και τώρα πια, μας «αντιπροσωπεύει όλους», αφού έχει στις τάξεις του, όχι πια Συλλόγους, αλλά ομοσπονδίες τύπου ας πούμε «Πανθεσσαλική». Τώρα πια δεν χρειάζονται τα υπόλοιπα!..

Στην εφημερίδα Νέος Κόσμος της Μελβούρνης Πέμπτη 6 Αυγούστου και στη σελ 2 διαβάζουμε: «Ο Αγγελόπουλος «πυροβολεί» το Αυστραλο-Ελληνικό Συμβούλιο».

«Την ανάγκη διάλυσης και επανασύστασης του Αυστραλο-Ελληνικού Συμβουλίου από μηδενική βάση υποστήριξε... Αφήνοντας σοβαρές αιχμές για τον τρόπο λειτουργίας του! Το Αυστραλο-Ελληνικό Συμβούλιο κινείται

φού ο κ. Συντονιστής δεσμεύτηκε για πλήρη διαφάνεια! Πίσω απ' την «κουβέρτα» υπάρχει... πλήρης διαφάνεια...

Έχει δίκαιο ο άνθρωπος. Αφού του επιτρέψαμε να στηρίζεται στις Ομοσπονδίες της κολότσεπης, (με τα οχαδερόφ μου όλων μας: κορόιδο θα' ναι;

Και η Παροιμία; Στην παροιμία συμβαίνει το παρακάτω καταπληκτικό!

Κάποτε έλεγε ο Κολοκοτρώνης, τα γαϊδούρια αποφάσισαν να απεργήσουν και να πετάξουν τα σαμάρια, και ποτέ πια να μην επιτρέψουν τα αφεντικά τους να τα ξανασαμαρώσουν. Με τους πολλούς τσακωμούς, απεργίες κλπ. κανένας δεν ενέδωσε, και καθώς η διαμάχη καλά κρατούσε για μήνες και μήνες, έπεσε αναδουλειά στους σαμαράδες. Τούτοι οι τελευταίοι αφού είδαν και απέιδαν τα βρόντηξαν και άλλαξαν επάγγελμα. Τα γαϊδούρια βέβαια όσο και αν το πάλεψαν, όσο και αν κλώτσησαν όχι μόνο δεν κατάφεραν τίποτα να κερδίσουν, αλλά με τις διαμάχες, τους τσακωμούς και τα μαλλώματα πολλά απ' τα σαμάρια έπαθαν τεράστιες ζημιές. Τα αφεντικά, μη έχοντας τι άλλο να κάνουν υποχρεώθηκαν να σαμαρώσουν τα γαϊ-

δούρια με σαμάρια της κακιάς ώρας, γιατί οι καινούριοι σαμαράδες ούτε στα σπασμένα σαμάρια μπόρεσαν καλή και τεχνική δουλειά να κάνουν, αλλά ούτε και τα καινούρια σαμάρια που έφκιασαν μπόρεσαν τεχνικά να εφαρμόσουν στις ράχες των γαϊδουριών. Και έτσι γρήγορα τα γαϊδούρια με τέτοιου είδους σκάρτα και άτεχνα σαμάρια γέμισαν στις πλάτες τους πληγές.

Έτσι τη θέλουν οι ιδιοτελείς την παροιμία, φιμωμένη, πληγωμένη και αιμορραγούσα»!

Το Αυστραλο-Ελληνικό Συμβούλιο είναι παιδί της παροιμίας, αλλά με το ΣΑΕ υποβαθμίστηκε κι αδράνησε (μπορεί να έγλυψαν και αυτοί κάνα εισιτήριο) ίσως και για άλλες αιτίες πάντως δεν ξανακούστηκαν. Είναι γεγονός πως η πρώην ηγεσία του ΣΑΕ έφερε τα πράγματα εκεί που είναι σήμερα. Γι' αυτό δεν θα φωνάζουμε «κάτω ο τύραννος» και «ζήτω η τυραννία».

Πάντως το σημερινό Συμβούλιο του ΣΑΕ επιτελεί έργο, συμβούλια, διαβούλια κοινοβούλια, διαλέξεις και κόντρα συνεδριάσεις, ώσπου να τελειώσει η καμπάνια για το την ψήφο των αποδήμων (γούστο θα' χει ο κ. Συντονιστής να μας ζητήσει ψήφο να τον στείλουμε αντιπρόσωπο στο Ελληνικό κοινοβούλιο, «τότε είναι που θα πέσει το γέλιο της αρβύλας»), τώρα που άρχισαν και οι πανελλήνιοι αθλητικοί αγώνες, δουλειά πολύ δουλειά. Κι όλα τούτα εκτός έδρας κατά Βικτόρια μεριά, είναι σα να μας τραγουδάνε «περά από τη θάλασσα/ πέρα από τα δάση/ βρήκα την αγάπη μου/ που την είχα χάσει!».

**Βάιος Γκαραγκούνης,
Cherrybrook.**

ΒΑΡΥΣ ΒΟΡΙΑΣ

Βαρύς βοριάς εφύσηξε
βαρύς βοριάς και νότος
κι ανεμοκύκλωσε τσ' αυλές
κι εσφάλιξε τσι πόρτες
κι εσφάλιξε τον αγαπώ
στην εδική μου πόρτα.
Βάνω βαρσάμους μάνταλο
βασιλικούς περάτες.
Βάνω για αντιπέρα το
βιόλες και κατιφέδες

Γλωσσάριον:

Περάτης = το ξύλο που εσφαλίζει την πόρτα

βιόλες = γαριφαλιές

Νίκος Κοτζαμπασάκης